

BLATENSKÝ
FOTOFESTIVAL

BARVA

BARVA

V době, kdy jsem začínal fotografovat na barevné negativní filmy nebo diapozitivy, jsem o samotném významu barev příliš nepřemýšlel. Tehdy jsem byl především nadšen, že konečně začínám fotit na barvu, protože svět kolem nás barevný je a já jej tak chtěl vidět a zaznamenávat. Když mě o několik let později sled životních událostí přivedl k fotografii jak profesní, tak studijní formou, začal jsem se o barevnou fotografii zajímat mnohem vážněji. Vždyť práce s barvou nám nabízí tak kreativní škálu přístupů, a i v tom je její jedinečnost. Někdo z nás inklinuje k pastelovému pojetí, druhý vyhledává motivy se sytými barvami, někoho okouzlí barevná monochromatická podání a jiného zase barevné harmonie.

Často si však ani neuvědomujeme, že barevný svět, který považujeme za samozřejmý, není tak jednoduchý, jak se nám může jevit. Barvám, které nás obklopují, nepřikládáme zásadní význam a mnohdy až na výsledném snímku si uvědomíme jejich rozmanité souvislosti. Vždyť základní podstatou barev se už dávno ve středověku zabývali naši předci a později začali proslulí malíři nebo fyzici význam barev podrobovat detailním a vědeckým analýzám.

Barvy nás výrazně ovlivňují v našich každodenních činnostech, promlouvají na nás prostřednictvím symbolů, plní role informativního charakteru, zasahují do našich pocitů a nálad, a jsou tak i významnými psychologickými prvky. Tvůrčí práce s barvou vyžaduje pečlivé a citlivé soustředění na to, v jakých kombinacích či intenzitě necháme naše fotografie vyniknout, aby výsledný dojem působil kompaktně. Barvy v kompozicích nepůsobí samostatně, ale spolu

s dalšími kompozičními prvky, jakými jsou např. světlo nebo tvar, ovlivňují celkové vyznění. Už v okamžicích, kdy se chystáme snímat konkrétní scénu, bychom právě o těchto attributech měli důkladně uvažovat. Tak jako diskžokej na jeho mix pultu mixuje hudbu nebo malíř na plátno nanáší štětcem barvy, tak jsou tu i fotografové, kteří prostřednictvím hledáčku fotoaparátu skládají mozaiku barev.

Pracovat s barvou se navenek může zdát snadné, ale jednoduchá disciplína to není, a proto přemýšlejme nejen fotograficky, ale přemýšlejme především barevně. Se zájmem se zahleďme do fotografických obrazů prezentovaných na letošním ročníku Blatenského fotofestivalu a nechme se inspirovat osobitým barevným viděním světa jejich autorů.

Roman Vondrouš

BARVA 16.–17. 9. 2023

HLAVNÍ VÝSTAVY

Vladimír Birgus | Zaostřeno na barvu

Václav Podestát | V tichém pulsu

Josef Hník | My lidé

Vladimír Kozlík | PER UNIVERSUM

Zuzana Fajmonová | Umění v čase

Michaela Kročáková | Naděje

VOŠ Akademie Michael | NAOSTRO

OTEVŘENÁ SCÉNA

Martin Andrlé | Barevné výjevy z venkovského života

Jindřich Beneš | O hledání barev...

Kamila Berndorffová | Malé hrátky v Bangladéši

Pavla Bičíková | Příběhy poštovních

schránek v Českém ráji

Jiří Bžoch | Krajina v náruči tmy a barev

Michal Frýda | Pláže

Jiří a Jiřina Hankeovi | Black & White

Vladimír Hudeček | Klepače

Tomáš Chadim | Skrytá krása logistiky

Petra Jeřábková | Rhapsody in blue

Aleš Jungmann | Ještěd

Simona Kala | Planeta Jižní Město

Elis Kondelíková | abc

Pavel Křeček | INSIDE

Jana Kupčáková | Color street

Václav Malinský | Tváře města

Veronika Mašlejová | Zdi Burana

Kateřina Mocňáková | Interpretace

Lucie Mojžíšová | Červená

Jaroslava Novotná | U maminky

Eduard Palíšek | Metropolis

Karel Prskavec | Místa

Lenka Pužmanová | Svět je galerie

Marta Režová | Ticho v Tobě

Kateřina Smid | Street in color, Prague

SUPŠ Uherské Hradiště | SPEKTRUM

Eva Stanovská | Ten šťastný barevný život

Miroslava Trusková | Mr. Turner

Tomáš Trojan | Něžné pohlaví průmyslových veletrhů

Gabriela Trousilová | Démoni poutě

Zdeněk Vajner | Billa

Svatopluk Velkoborský | Odvrácená strana krásy

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

Vladimír Birgus | Barva v tvorbě studentů Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě

Jiří David | Barva v umění

Roman Vondrouš | Barevný svět ve fotografii

Ozvěny Fotojatek | projekce

Eliška Walsh | živá hudba

HLAVNÍ VÝSTAVY

VLADIMÍR BIRGUS | str. 16

Fotograf, kurátor, historik fotografie, profesor a vedoucí Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Jeho fotografie byly představeny na 85 autorských výstavách a jsou zastoupeny v mnoha sbírkách v České republice i zahraničí. Je autorem a spoluautorem 69 knih včetně Tschechoslowakische Fotografie der Gegenwart (Kolín nad Rýnem a Heidelberg 1990), Česká fotografická avantgarda 1918–1948 (Praha a Stuttgart 1999, Cambridge a Londýn 2002), František Drtikol (Praha 2000), Jaroslav Rössler – Czech Avant-Garde Photographer (Cambridge a Londýn 2003), Česká fotografie 20. století (Praha 2010), Na první pohled. Výběr z české fotografie 20. a 21. století (Olomouc 2016), Česká fotografie v datech 1839–2019 (Praha 2021), Jindřich Štreit: Village People (Berlín a Praha 2020) a Michal Szalast: Albini (Ostrava 2023). Byl kurátorem a spolukurátorem mnoha výstav v řadě muzeí a galerií, např. Moderní krása: Česká fotografická avantgarda 1918–1948 (Barcelona, Paříž, Lausanne, Praha a Mnichov 1998–1999), Akt v české fotografii (Praha, Moskva, Paříž, Cáchy, Poznaň, Vratislav, Opava, Bratislava, Atény, Varšava), Česká fotografie 20. století (Praha 2005, Bonn 2009), Tenkrát na Východě. Češi očima fotografů 1948–1989 (Praha, 2009), Intimní svět Josefa Sudka (Paříž a Ottawa, 2016–2017), Avantgardní fotograf Jaromír Funke (Praha, Paříž, Frankfurt nad Mohanem a Olomouc, 2017–2018), 30+. 30 let Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity

v Opavě (Opava, Zabrze, Opole, Katovice) a Common Opava (Lodž, 2022).

Zaostřeno na barvu

Vladimír Birgus byl už na začátku 80. let jedním z prvních českých fotografů, kteří se snažili promyšleně využívat emotivních a psychologických účinků barev v subjektivně pojatých dokumentárních snímcích, jež vznikaly paralelně s jeho černobílou tvorbou. Zpočátku akcentoval silné kontrasty několika sytých barev. Velké plochy dominantní barvy přispívaly k tomu, že snímky získávaly nereálné prvky, které připomínají spíše abstraktní malířství než nemanipulovaný obraz skutečnosti. Ale v novějších Birgusových fotografiích je už často barevnost tlumenější, někdy bývají téměř monochromatické. Stále více je zřetelný výrazný postupný posun od sociálně orientovaných témat k výrazně subjektivnímu pojetí dokumentu. Rafinovanost zobrazení je výsledkem autorova osobitého pohledu na nemanipulovanou skutečnost. Vladimír Birgus nearanžuje a spoléhá na objevování přízračných okamžiků zdánlivě obyčejných scén, v nichž se spojuje reálno se surreálnem. V mnohých konfrontacích lidí s prostředím či v reakci na různé koexistující příběhy autor cizeluje mikropříběhy lidského bytí. Sevřený děj se tím otevírá do významově širších obrazových plánů a světelná atmosféra umocňuje celkovou kompozici. Sledujeme-li subjektivní obrazy Vladimíra Birguse, čteme zároveň příběh o současné globalizované společnosti, o samotě uprostřed davů i o vlastních autorových pocitech. Důležité je, že Birgusovy fotografie

vždy ponechávají velký prostor pro vlastní interpretaci divákům.

VÁCLAV PODESTÁT | str. 27

Vystudoval Institut výtvarné fotografie Svazu českých fotografů Praha (1985–1988) a Katedru fotografie na FAMU v Praze (1989–1994). Od roku 1998 učí na ITF FPF Slezské univerzity v Opavě, v roce 2013 se habilitoval na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě. Zároveň působí jako kurátor výstav Muzea a galerie severního Plzeňska v Mariánské Týnici. Fotografuje od roku 1978. Ve své volné tvorbě se zpočátku zaměřoval na krajinné motivy a zátiší, později na minimalistické kompozice s výtvarně působivým využitím světel a stínů (cyklus Prostory, 1984–1986). Od poloviny 80. let se věnuje zejména dokumentární fotografii (sociologicky zaměřené soubory o životě na vesnici, cyklus Lidé z Porty, soubor o náboženských slavnostech a cyklus Život beze snů o životě mentálně postižených dětí z let 1986–1987). Nejznámější je jeho subjektivně dokumentární soubor černobílých snímků Lidé (vznikající od roku 1989), v posledním desetiletí také barevný cyklus Privátní příběhy. V roce 2017 mu vyšla v pražském nakladatelství KANT autorská kniha S andělem uprostřed davu. Jeho fotografie jsou zastoupeny v řadě sbírek jak v České republice, tak v zahraničí. Loni měl autorskou výstavu v Uměleckoprůmyslovém muzeu v Praze. **V tichém pulsu** Po výstavě černobílých fotografií *Černobílé dny*, která byla letos k vidění v galerii KUPE v Opavě, nabízí Václav

Podestát návštěvníkům Blatenského fotofestivalu soubor barevných fotografií, jehož základem je cyklus *Privátní příběhy*, který vzniká zhruba od konce přelomu nového tisíciletí. Autor v něm nerezignoval na dokumentární fotografii, jen ji divákovi nabízí v jiném módu. Můžeme se ptát, jestli jsme v čase virtuálního prostoru ještě schopni nahlédnout na kulisy reálného světa tak, jaký je ve skutečnosti? Barevné fotografie ukazují nejednou obrazy v dalších obrazech, pozorované lokality a zachycený děj mohou vyvolávat pochybnosti, zda jde o vědomou simulaci fotografované scény a naznačeného útržku dějů. Nejednoznačnost perspektivy, tonální barevná střídmost má diváka vést k přemýšlení o nově potkávané realitě, jejíž přesycenost nejrůznějším balastem hmotného dostatku destruuje původní přirozenost. Obrazové metafory divadla života rozvíjí touhu poznávat svět, protože život je krásným snem. Soubor má u diváka rozvíjet jeho přirozenou touhu po iluzivní procházce současné společnosti. Přes pozorované absurdity autor ctí původní finesy fotografie, její schopnost věrného zrcadlového přepisu. Fikce v realitě? I tak můžeme Podestátovy fotografie číst. Zvláštní konstelace potkaných dějů v nejistém čase.

JOSEF HNÍK | str. 33

Narozen v roce 1946 v Praze. Po absolvování FAMU – obor umělecká fotografie začal působit v oblasti reklamní fotografie, ale současně se věnoval volné tvorbě, kde se zaměřil na fotografie aktu, krajiny a zátiší.

Později založil reklamní agenturu a začal se věnovat i filmové reklamě.

Od roku 2001 se věnuje pouze volné fotografické tvorbě a pro své umělecké vyjádření používá starou fotografickou techniku, dřevěné měchové fotografické aparáty z konce 19. století s formátem negativu 24 × 30 cm až 30 × 40 cm osazené původními, primitivními objektivy. Námětem této jeho tvorby jsou stylizovaná zátiší a portréty. Při realizaci záběrů záměrně používá nízkou světelnou intenzitu, a expoziční doby se tak pohybují od 1 až do cca 20 hodin. Výsledný fotografický obraz vzniká přímým kontaktem negativu a klasického, barytového fotografického papíru.

V poslední době se zaměřil i na experimentální barevné fotografie lidských postav a tváří i zcela nový projekt „My lidé“, který mapuje brutalitu současných válečných konfliktů ve světě. Náměty pro tuto tvorbu čerpá na internetu a zpracovává je digitální technikou. Barevné fotografické záběry zásadně dále počítačově neupravuje.

My lidé

*„Mnohé z lidských vášní jsou ukojitelné; rozkoš tyranie a brutality nikoliv.“
Josef Čapek, Psáno do mraků*

Koncem 19. století byla malba jako prostředek realistického zobrazování skutečnosti nucena radikálně se přehodnotit, odstoupit od své tradiční úlohy „okna do světa“ a nacházet nová odůvodnění, jak ztvárnit skutečnosti určené umělcovou vnitřní představivostí. Jedním z hlavních důvodů k tomuto převratu byl vznik a vývoj fotografie, která od malby postupně přebírala

funkci vizuálního zprostředkovatele lidské společnosti. Začátek 21. století je svědkem další převratné změny v tom, jak lidé zachycují, sdílí a vnímají svět kolem sebe. Internet jako globální komunikační médium osvobozené od historických omezení času či materiálů znamená během posledních let jakýsi „velký třesk“ okamžitě dostupných informací, především vizuálních. Skutečnost vyfotografovaná a „zhmotňovaná“ na papíře čelí záplavě digitálně vytvořených a elektronicky přenášených obrazů, které mnohdy postrádají rozpoznatelný původ. Právě tyto „bezprizorné“ internetové fotografie v dnešní době nejvíce určují naše představy o povaze světa. Přitom těžko zjistíme, jestli jejich sdělení není spíše upravená fikce než pravdivé svědectví o faktu.

Ve svém uvažování se Josef Hník především zajímá o civilizaci symbolizovanou lidskou tváří, lidským tělem nebo předměty vztahujícími se k smrtelnosti či naopak tušeným přesahům lidského života. Záběr jeho témat zahrnuje lyrické polohy „ateliérového“ aktu či zátiší až po portréty odrážející zneklidněné psychické stavy. Jeho nový cyklus „My lidé“ zkoumá různé podoby brutálního násilí, odjakživa tragicky doprovázející lidské dějiny. Právě fotografie umožnila, aby se tato nejtemnější stránka naší civilizace stala neodmyslitelnou součástí ikonografie moderního lidstva. V době zmíněné „laviny“ internetové vizuality jsou tyto portréty lidského zla volně přístupné; jako důvod k vážnému zamyšlení slouží nejen svým otřesným obsahem, ale tím, že kolují naprosto neomezeně

po celosvětové komunikační síti. Hník tyto stažené obrazy zpracovává způsobem sobě vlastním: promítá je na plochy tak, že se stávají výjevem významově doplněným o další, hlubší roviny vnímání. Jde především o napětí mezi naléhavostí vyobrazeného lidského zvěrstva a jeho tvůrčím pojednáním jako plasticky fragmentované „reminiscence“. Rozervanost obrazové plochy naznačuje zranitelnost každého jednotlivého života, ale i neúprosné mechanismy civilizační paměti, rozpouštějící osobní příběhy do „velkého proudu“ lidských dějin. Jejich světelně přízračný vzhled odkazuje na digitálně zprostředkovaný původ, také dává tušit o (mnohdy nemilosrdné) pomíjivosti všeho lidského. Koneckonců zde vznikají (oproti internetové předloze) klasické fotografie, trvanlivá, hmatatelná umělecká díla duševně navazující na Goyův cyklus „Hrůzy války“. Nejde tu o portrét něčeho nám cizího, ale naopak o portrét krutosti potenciálně vrozené každému z nás – „nám lidem“.

Richard Drury

VLADIMÍR KOZLÍK | str. 49

PER UNIVERSUM

Vladimír Kozlík (*1953, †2021) vystudoval na FAMU obor umělecká fotografie (1976), následovala umělecká aspirantura na AMU (1986) a habilitace pro obor Filmové, televizní a fotografické umění a nová média – fotografie na AMU (2001). Od roku 1980 působil jako externí vyučující na FAMU, o šest let později se stal kmenovým pedagogem, v letech 1999–2002 zastával na FAMU funkci vedoucího katedry fotografie.

Od roku 2008 byl vedoucím oboru fotografie na Střední škole pro reklamu a umění Michael a o tři roky později stál u akreditace Vyšší odborné školy Michael. V roce 2016 se stal prorektorem pro uměleckou a tvůrčí činnost a garantem oboru Vizuální tvorba na Vysoké škole kreativní komunikace (VŠKK).

Zabýval se výtvarnou fotografií, obrazovou poezií a příběhem, koncipoval tematické okruhy a multiplikace, cykly, např.: Asfaltové krajiny, Vzpomínky, Horizonty, Prožitky, Soukromé vesmíry. Propojoval fotografii a hudbu. Umělecky byl činný také v oblasti reklamní tvorby a fotografie do architektonických celků (plakáty, katalogy, kalendáře, obálky publikací, velkoplošné fotografické kompozice a solitérní abstrahované obrazy). Dosud uspořádal 24 samostatných výstav v tuzemsku i v zahraničí. Podílel se na sto třiceti skupinových výstavách u nás a ve světě. Získal řadu ocenění – např. v USA Gold Certificate od WCPP (1989), v ČR cenu Nejkrásnější kniha roku za fotografickou publikaci Hovory s Chan-Šanem (1991) a za katalog Portrét AF cenu Nejkrásnější fotografická publikace (1998). Svými pracemi je zastoupen ve sbírkách Uměleckoprůmyslového muzea v Praze, Národního muzea fotografie, Muzea umění v Olomouci, ve sbírce Pražského domu fotografie, Galerie hlavního města Prahy i v soukromých sbírkách.

VOŠ AKADEMIE MICHAEL | str. 28

NAOSTRO

Výstava „Naostro“ představuje fotografie studentů a absolventů Vyšší

odborné školy – Akademie Michael. Vystavené práce jsou průřezem rozmanitých témat, která studenti v průběhu studia zpracovávali pod odborným vedením předních českých fotografů – vedoucího oboru Fotografická tvorba Tomáše Třeštika, Zdeňka Lhotáka nebo Karla Cudlína.

VOŠ Akademie Michael ve vzdělávacím programu Multimediaální tvorba v reklamě navazuje na Střední odbornou školu reklamní a umělecké tvorby Michael, která již téměř třicet let připravuje studenty v řadě atraktivních oborů.

Studijní program VOŠ je rozložen do tří let, a kromě oboru Fotografická tvorba je zde možné studovat i další umělecké obory. Zasluhou vnitřní propojenosti jednotlivých zaměření školy získávají studenti spoustu inspirace a mnoho nových podnětů k tvorbě. Mladí fotografové mají možnost již v průběhu studia vystavovat na řadě výstav, každoročně se účastní i festivalu Prague Photo.

VOŠ Akademie Michael předává svým studentům nejen teoretické, ale především praktické znalosti, které absolventům pomáhají uspět v jejich profesních kariérách. Vychovává samostatné tvůrčí osobnosti i týmové hráče. Řada studentů pokračuje ve studiu na vysokých školách. www.akademiemichael.cz

ZUZANA FAJMONOVÁ | str. 18

Studentka 3. ročníku na ITF a absolventka Dálkového studia fotografie na Liberecké škole foto·grafické. Nechává se inspirovat současnou módou, reklamou, zahraničními autory a dějinami

umění. Vytváří si prostřednictvím fotografie svůj vlastní svět. V jejím dlouhodobém projektu ztvárňuje historii výtvarného umění. Každý snímek si vždy pečlivě dopředu naplánuje, vytvoří detailní nákresy a skici. Vlastnoručně si vyrábí pozadí, kostýmy, rekvizity a maluje těla svých modelů. Ateliérem se stal její panelákový byt a modely převážně rodina a přátelé. Do každého dílčího cyklu zařazuje často i svůj autoportrét. Ráda experimentuje a neustále hledá nové fotografické techniky. Kromě fotografie se věnuje také natáčení hudebních klipů, reklamních videí, svatebních a experimentálních filmů. Její největší vášní je fashion a reklamní fotografie.

Umění v čase

Umění je schopnost člověka vytvářet. Dává nám možnosti vyjádřit svoje vnitřní pocity a vlastní prožitky. Je to druh komunikace, která vyvolává v divákovi emoce. Formuje naše estetické vnímání vizuálního světa a zamýšlí se nad existenciálními otázkami lidského bytí už od starověku až po současnost. Díky uměleckým dílům můžeme více porozumět době, ve které vznikla, a zároveň i té, ve které žijeme dnes. Zuzana Fajmonová je historií výtvarného umění zcela okouzlena a k jejímu zpodobnění přistupuje velice originálním způsobem. Nechává se inspirovat současnou módou a reklamou a vytváří si svůj vlastní a ojedinělý svět. V jejím dlouhodobém projektu ztvárňuje období antiky, fauvismu, baroka, renesance, abstrakce, nového realismu a pop-artu. Některé fotografie jsou přímou

interpretací konkrétních obrazů, jiné jsou volně inspirované slavnými autory. Každý snímek si vždy pečlivě dopředu naplánuje, vytvoří detailní nákresy a skici. Vlastnoručně si vyrábí pozadí, kostýmy, rekvizity a maluje těla svých modelů. Ateliérem se stal její panelákový byt a modely převážně rodina a přátelé. Do každého dílčího cyklu zařazuje i svůj autoportrét. Jako by skrz umění podrobně zkoumala svou vlastní identitu, střídající se na pozadí společenských a historických proměn. Stále překvapuje novými nápady, hraje si a experimentuje. Sebevědomě se ubezpečuje ve svém vlastním obrazovém jazyku a stylu. Jana Hunterová

MICHAELA KROČÁKOVÁ | str. 32

Fotografii se věnuje od roku 2007, kdy se jejím prvním námětem stala krajina v okolí města Lomnice nad Lužnicí, odkud pochází. V letech 2010–2012 se pro ni stal velkým tématem autoportrét. V roce 2011 získala 1. cenu ve fotografické soutěži týdeníku INSTINKT o nejlepší akt roku (porota Daniela Mrázková a Robert Vano). Po narození první dcery, po roce 2012, se začala zajímat také o inscenovanou fotografii. V roce 2017 získala ocenění v otevřené výzvě (Open call) festivalu Měsíc fotografie v Bratislavě za projekt Vyprávěj potichu. Má za sebou několik skupinových i samostatných výstav, významnější z nich proběhla v březnu roku 2022 ve Středoevropském domě fotografie v Bratislavě. V roce 2021 byla vybrána Českou televizí pro projekt „Fotografové v hledáčku“. Je absolventkou ITF Slezské univerzity v Opavě. Žije

v podhůří Novohradských hor a fotí převážně své tři dcery.

Naděje

Výstava je výběrem ze tří fotografických projektů: Já v tom vidím pohádku, Ve svých dcerách a v Jiné zemi. Naděje se živi představami budoucích možností. Pracuje s nimi v obrazech myšlenkové fantazie. Je to cit, v jehož horizontu vystupuje budoucnost jako pole uskutečněných hodnot, k nimž člověk lne. Nejsilnější cit patří rodině a dětem. V nich vidíme svou naději, své pokračování. Při hrozící krizi naděje otevírá bránu novým tvůrčím a sebezáchovným možnostem. Z posledních tří souborů, na kterých pracuji, jsem vybrala fotografie se společnými prvky značící naději. Žijeme v době, kdy je potřeba živit své představy naději, otevřít jí mysl a nitro.

OTEVŘENÁ SCÉNA

MARTIN ANDRLE | str. 29

Studoval jsem na Pražské fotografické škole, pracoval jsem jako fotograf, grafik, webdesignér a sazeč. Od roku 2005 se žívím jako fotograf a grafik na volné noze. Přestože se grafikou ještě částečně žívím, z větší části jsem ji už opustil, protože mě netěší sedět celé dny u klávesnice, honit myš po stole a dopisovat si se zákazníky, kam mám to logo posunout. Fotografie jako způsob obživy je daleko pestřejší a našinec se trochu víc hýbe. Volnou tvorbou se zabývám od začátku focení. Zajímá mě akt, krajina na středoformát i aranžované fotografie. **Barevné výjevy z venkovského života** Velmi zvolna a neochotně se rozrůstající série, vzniknuvší jako autorova reakce na odpor vůči Svátkům marketingu a konzumu (dříve Vánoce) a dál pak již žijící vlastním životem. Hrdiny série jsou autor, jeho dvě dítky, milená žena a tajemný, bzučivý svět života na vsi. V roce 2016 získala série nominaci v kategorii Lifestyle na soutěži Czech Press Photo.

JINDŘICH BENEŠ | str. 37

Rád jsem o sobě říkal, že jsem autodidakt. Pro část mého fotografického života to byla pravda. Když jsem po delší době, v roce 2010, začal opět aktivně fotografovat, přihlásil jsem se ke studiu Hradecké fotografické konzervatoře, kde jsem se potkal s doc. Josefem Ptáčkem a Mgr. Ivo Gilem. To setkání pro mne bylo natolik zásadní, že jsem se po ukončení studia rozhodl přihlásit

na ITF při Slezské univerzitě v Opavě. Zde jsem vloni absolvoval bakalářské studium a v současné době pokračuji ve studiu na magisterském stupni. Takže už nejsem autodidakt. Teď se snažím být poučeným autorem.

O hledání barev...

V mládí je vše barevnější. Dnes už to vím. Tehdy jsem fotografoval na černobílý materiál. A barvy mi scházely. Tak jsem si pomohl. V letech 1984–1988 jsem fotil různé cykly. Jednotlivé fotografie jsou lokálně kolorované. Při nástupu na vojnu jsem zjistil, že mám sníženou kvalitu barvocitu. Vidím barvy jinak než ostatní. Proto pro mne byla barevná fotografie velkou výzvou. Do druhé části svého fotografického života jsem vstupoval s otázkou, lepší už jsem byl? A myslím, že na to budu hledat odpověď ještě několik příštích let. Nabízím pohled, jakým způsobem hledám barvy. Fotografie z let 1984–1988 jsou adjustovány na kartonu rozměru 30*40. Fotografie současné jsou inkoustový print. Všechny řadím do širšího volného souboru oka-mžik.

KAMILA BERNDORFFOVÁ | str. 46

Je fotografkou na volné noze. Od roku 1998 tráví zimu v Indii, která se stala hlavním tématem její tvorby. Dokumentovala i běžný život v Sýrii, Jordánsku, Ománu, Dubaji, Izraeli, Brazílii, Kambodži, Nepálu, Japonsku... Letos cestovala po Bangladéši. Je spoluautorkou a fotografkou projektu Můj nový život, který podporuje onkologicky nemocné děti, a hlavní fotografkou hudebního world music festivalu Folkové prázdniny v Náměšti nad Oslavou. Za sebou

má řadu samostatných výstav v různých galeriích, včetně výstavy na Staroměstské radnici v Praze, v Yokohamě, v Tokyu, Budapešti a Tel Avivu. V roce 2007 a 2009 získala ocenění v soutěži Czech Press Photo. Organizuje Blatenský fotofestival. **Malé hrátky v Bangladéši** Na rozdíl od prosperující západní společnosti, jejíž ulice příliš intenzivní pestrostí nehýří, se směrem na východ a v zemích orientu svět stává mnohem barevnější. Jakoby slunce a chudoba probouzely touhu unikat z každodenního marasmu do barevné pohádky. V problémy zmitané Bangladéši ještě snad více než v Indii.

PAVLA BIČÍKOVÁ | str. 20

Už od mládí se ráda toulala po horách po celém světě. Nedílnou součástí jejího batohu vždy byl a stále je fotoaparát. Od roku 2012 se o své zážitky dělí na cestovatelských přednáškách. Vedle cestovatelské fotografie je její doménou fotografie krajinářská. A to především fotografování krajiny Českého ráje, kde se svou rodinou žije už 35 let. Je studentkou Dálkového studia tvůrčí fotografie na Liberecké škole foto-grafické u Šimona Pikouse. Má za sebou několik výstav a její práce byly zveřejněny ve fotografických publikacích. **Příběhy poštovních schránek v Českém ráji** Soubor je tvořen deseti dvojicemi fotografií (diptych). Dvojici vždy tvoří fotografie poštovní schránky, která bude vytištěna ve velkém formátu (45 × 30 cm) + doplňková fotografie domu, na kterém je poštovní schránka umístěna (22,5 × 15 cm). Soubor ukazuje

prostřednictvím poštovních schránek neznámá zákoutí Českého ráje. I ta jsou překvapivě plná barev, kreativity, vtipu a nápadu. Ne každý si totiž kupuje poštovní schránku v obchodě. Někdo ji například dostane od syna, který žije už řadu let v Anglii. Jinému schránku vyrobí dědeček nebo šikovný manžel. Jinde zas ruku k dílu přiloží dcera, která ráda maluje. I když dnes poštovní schránky pomalu ztrácí svůj původní význam, stávají se nositeli příběhů. Příběhů o svých stavitelích a o lidech, kteří v domech bydlí.

JIŘÍ BŽOCH | str. 51

Jmenuji se Jiří Bžoch a od narození žiji v Prachaticích. Vystudoval jsem Elektrotechnickou fakultu ZČU v Plzni a od té doby pracuji jako programátor v soukromé firmě v Českých Budějovicích. Fotografování je mým koníčkem posledních 20 let, kdy jsem si postupem času oblíbil hlavně focení noční krajiny a téma makrofotografie. **Krajina v náruči tmy a barev** Noční krajina ozvláštěná tzv. malováním světlem a nasvícením z různých barevných světelných zdrojů. Všechny fotografie tohoto souboru jsou ze stejné lokality – Pěčnovské kamenné spirály.

MICHAL FRÝDA | str. 30

Absolvent technického vzdělání na ČVUT v Praze. Narozen v Mladé Boleslavi, kde stále žije. Fotografuje již dlouho, teprve loni se odhodlal prohloubit fotografické vzdělání na Liberecké škole foto·grafické u Šimona Pikouse. Má za sebou první výstavu v Severočeském muzeu a chuť do další práce. Optimista a nadšenec.

Pláže

Co je to za sílu, která láká miliony lidí každý rok překonat stovky kilometrů a trávit dovolenou na pláži? Šiky slunečníků v Bibione, beton a oblázky v Poreči, ostrý vítr na Rujáně. Nebo snad točené pivo a grilovaná klobása ve stánku? Inspiraci pro barevné slunečníky na pláži byla extravagantní píseň „Tři citronky“.

JIŘÍ a JIŘINA HANKEOVI | str. 54–55

Jiří Hanke je dokumentární fotograf, kurátor výstav a galerista, Osobnost české fotografie za celoživotní přínos fotografii (2011), člen Asociace profesionálních fotografů ČR a FotoFora Praha. V roce 1977 založil a do roku 2019 vedl v Kladně Malou galerii v České spořitelně. Dramaturgie galerie se postupně orientovala výhradně na fotografii. Od roku 2019 je kurátorem Kabinetu fotografie v Galerii Kladenského zámku.

Doposud měl přes sto samostatných výstav jak u nás, tak v zahraničí. Zúčastnil se více než stovky výstav kolektivních. Jeho díla jsou součástí sbírek Národní galerie v Praze, Uměleckoprůmyslového muzea v Praze, Moravské galerie v Brně a dalších prestižních institucí v ČR i v zahraničí (USA, Německo, Francie, Anglie), vydal 13 fotografických publikací (např. Pohledy z okna mého bytu, Lidé z Podprůhonu, Stop Time, Hledání Ameriky, Kladnu pod kůží).

Jiřina Hankeová je malířka, básnířka a fotografka. Ve své tvorbě má široký záběr od kresby a malby, přes poezii a písňové texty až k fotografii. Fotografování se věnovala již za

středoškolského studia, ale posléze našla své tvůrčí vyjádření hlavně v kresbě a malbě. Obrazy a kresby začala vystavovat již v sedmdesátých letech. V osmdesátých letech ji silně ovlivnilo přátelství se skupinou Trasa, zejména dílo Olbrama Zoubka a sester Válových. V devadesátých letech se její tvorba rozrostla o písňové texty, které psala na hudbu své dcery Lucie. Vydala několik básnických sbírek: Co s tím, Chlorofyloví lidé, Acrylová poezie, Jiné pohledy, Zahodit město za záda. Na přelomu století se opět vrátila k fotografii, aniž by opustila předchozí tvůrčí aktivity. Svoje fotografie vystavovala na více než 40 samostatných výstavách v České republice i v zahraničí.

Black & White

Černá a bílá. Obě barvy jsou považovány za achromatické. Může být ale barva nebarevná? Vzhledem k barevnému spektru jsou vnímány jako dva krajní póly. Jiřina Hankeová zkoumá tvarové proměny bílé plochy, zatímco Jiří Hanke propátrává souvislost černé s projevy tělesnosti. Motorika černé a vrásnění bílé jsou tu osou fotografického příběhu. (z textu Michala Janaty)

VLADIMÍR HUDEČEK | str. 39

Vladimír Hudeček je fotograf autodidakt s širokým žánrovým záběrem. Nejbližší je mu ale dokument, reportáž a abstrakce. Některé svoje cykly jako Popeláři, Názděnky nebo Montmomenty vystavuje po celé ČR. Vystrídal několik různých zaměstnání od listonoše, přes dřevorubce a popeláře až po externího recenzenta techniky v někdejších

časopise DIGIfoto. Naposledy pracoval jako kameraman pro Paměť národa. V současnosti na rodičovské dovolené využívá kousky volného času k organizační práci na dobročinném fotografickém projektu OknoVen.

Klepače

Když jsem byl malý, na našem sídlišti byly klepače všude. A byly součástí našich životů. Scházeli se u nich děti, pubertáci i dospělí. V různé době, z různých důvodů a dělali různé věci. Zatímco naši rodičové klepali koberce a probírali všechno od počasí po politiku, my jsme na nich rozvíjeli fantazii při svých hrách. Později jsme do jejich stínů za zidkami chodili tajně kouřit a nejeden z nás zažil u klepače i první pusu. Když kolem nich chodím dnes, nevidím u nich nikdy nikoho, a když, tak je to opravdu jen náhoda a velká výjimka. Mnohé z nich samozřejmě už dávno zmizely. Jsou tak nějak smutně prázdné, a já přemýšlím proč a jestli to není škoda.

TOMÁŠ CHADIM | str. 40

Tomáš Chadim (1973) je představitelem současné krajinářské fotografie. Nostalgické tendence ve fotografii jsou mu cizí. Namísto toho si s fotografií hraje. Digitálně manipuluje, obrací, převrací, skládá, ale výsledkem jsou vždy reálné scény, do nichž nás vtahuje a nutí nás k tomu, abychom přistoupili na jeho hru a stali se součástí zobrazené scény. V jeho případě ale nejde o samoučelné manipulace s fotografií. Svá témata dlouho promýšlí tak, aby výsledný projekt byl inteligentní a vizuálně zajímavou krajinářskou fotografií. Tomáš Chadim absolvoval ITF v Opavě. Vystavoval

v České a Slovenské republice, Polsku, Francii, Rusku, Brazílii, Anglii, Srbsku a Maďarsku. Žije a pracuje v Praze. **Skrytá краса logistiky** Skrytá краса logistiky, 2023 Google Earth a největší logistická centra planety (přístavy v Los Angeles, Tokiu, Hamburgu, Antverpách apod.) – to jsou základní složky fotografického souboru, který odhaluje skrytou krásu logistických center a který pracuje s barevným schématem scén. Banální logistická centra se tak ocitají ve zcela jiné vizuální poloze a připomínají spíše grafické listy. Při bližším zkoumání obrazu pak divák objevuje obrovské množství detailů, které charakterizují lidskou potřebu přesouvat suroviny, kontejnery a automobily mezi jednotlivými místy planety Země.

PETRA JEŘÁBKOVÁ | str. 22

Studentka 3. ročníku ITF v Opavě. Zaměřuje se zejména na dokumentární tvorbu. **Rhapsody in blue** Osobitě umělecké vyjádření akvabel v olympijské sportovní disciplíně umělecké plavání.

ALEŠ JUNG MANN | str. 50

Narozen 1971, pracuje jako fotograf architektury. Absolvent FAMU 1997. **Ještěd** 1012 m n. m.

SIMONA KALA | str. 35

Simona Kala absolvovala Školu kreativní fotografie a nyní studuje na ITF v Opavě. **Planeta Jižní Město** Dříve panelově šedé sídliště se na konci 20. století začalo v duchu divoké

humanizace pestrobarevně měnit, aby se obloukem zase vrátilo ke kořenům své původní estetiky. Soubor nejen o barvě dnešního Jižňáku – městu, které bude mít ve svém genetickém kódu navždy zapsanou naši komunistickou minulost.

ELIS KONDELÍKOVÁ | str. 43

Ve své tvorbě pracuji především s digitální fotografií, kterou využívám k hledání vnitřních metafor ve světě, který nás obklopuje. Pracuji také s videem, animací, k vyjádření svých konceptů propojuji různá média. Ve fotografiích nejčastěji propojuji svůj vnitřní, imanentní svět se světem vnějším a viditelným. Metafory hledám ve svém nejbližším okolí, v takovém, které začneme přijímat jako samozřejmost a přestáváme v něm vnímat jedinečné odlišnosti. Dalšími tématy, kterými se aktuálně zabývám, jsou identita, společensky budované stereotypy, vnímání a upozadění žen ve společnosti.

abc

Mapují krásu v nejvíce frekventovaném prostoru. Zastavuji v nezastavitelném, vnímám tyto galerijní stěny, nekonečné pásy jemně se obměňujících ornamentů, dlaždic a dekorativních výjevů. Při každodenních cestách přestáváme vnímat prostředí, ve kterém se nacházíme, stejně tak vnímám naše neuvědomování si jakékoliv barevnosti tvarů, objektů a světa. Dynamika pohybu je charakterizována v dlouhých pásech, „nekonečnu“ scén, rovných, popořadě jdoucích staničních stěnách. Tím se celá statická místa stává dynamickou součástí podzemní frekvence.

PAVEL KŘEČEK | str. 19
Jsem studentem ITF v Opavě. V současné době se více věnuji aranžovanému portrétu, kde se i tak snažím zachytit emoce a lidské osudy, ale s co největší měrou empatie. Dále se věnuji krajině po zásahu člověka a čím dál více také intimnímu subjektivnímu dokumentu. Pocházím z Třebíče a v současné době nedaleko Třebíče i bydlím.

INSIDE
Soubor INSIDE byl nafotografován v Jaderné elektrárně Dukovany při dodržení všech bezpečnostních podmínek, jak z jaderné bezpečnosti, tak i bezpečnosti fotografovaných osob. Jedná se o stylizované portréty v primární části elektrárny.

JANA KUPČÁKOVÁ | str. 47
Jana Kupčáková, původem z Českých Budějovic, je absolventkou a od roku 2013 také lektorkou Školy kreativní fotografie v Praze. Fotografii se aktivněji věnuje od roku 2008 a za tu dobu absolvovala několik skupinových i samostatných výstav doma i v zahraničí. K fotografování ji přivedla její druhá vášeň – cestování. A právě tyhle své dva největší koníčky se snaží aktivně propojovat. Ve své tvorbě se zaměřuje především na street fotografii, ať už doma, nebo na svých zahraničních cestách. Humanistická fotografie a s ní často spojené humorné výjevy z běžného života jsou jí tím nejbližším tématem.

Color street
Barvy a ostré slunce jsou tím, co dokonale podtrhuje život v ulicích a kolem nás. Odráží jeho pestrost, živelnost a kulturní rozmanitost. Vidět

svět v barvách znamená vidět i jeho veselou a optimistickou stránku a nacházet krásu v maličkostech a každodenních radostech.

VÁCLAV MALINSKÝ | str. 25
Původní profesí technik. Později propadl cestování a ultra-dlouhým trekům, které spojil s dobročinnou činností. Do povědomí se dostal svým cestovatelským projektem Cesta za sny, kdy s batohem na zádech a fotoaparátem v ruce nachodil tisíce kilometrů po světě, ale i našich končinách. Aktuálně pracuje v liberecké firmě Nalehko specializující se na ultralehké, outdoorové vybavení. Je absolventem Tvůrčí fotografie na Liberecké škole foto•grafické a od letošního podzimu bude pokračovat ve studiu na ITF při Slezské univerzitě v Opavě. Pro jeho tvorbu je typické zkoumání vztahu člověka s krajinou, ať už tou klasickou nebo městskou. Ve svých projektech naráží na témata konzumní společnosti a poukazuje v nich na stopy lidské činnosti v krajině, jejíž součástí je i on samotný.

Tváře města
Jako cizinec se Václav Malinský ocitl v neznámém městě, kam se přestěhoval před pár lety z rodné Vysočiny, aby zde založil rodinu. Z nehostinného a nepřívětivého města stále více unikal do okolních hor, které mu poskytly kompenzaci za přešlé dobrodružné cesty po světě. Jednoho dne se však jeho pohled změnil. Nechtěně černobílé město náhle uviděl skrz hledáček fotoaparátu zcela odlišným způsobem. Začal ho

objevovat z nových a netradičních úhlů, nacházel schovaná zákoutí a barevnost, kterou předtím neviděl. Je fascinován čistou geometrií linek a tvarů, kterou propojuje s jednoduchou škálou pastelových barev a červenými a oranžovými akcenty. Václavovy snímky nám ukazují, že i zdánlivě obyčejné fotografie mají hlubší smysl a poskytují dostatečný prostor pro fantazii.

VERONIKA MAŠLEJOVÁ | str. 31
Mimo mé nudné kancelářské práce se ráda ztrácím ve fotografii. Ať už jako fotograf, model, posluchač přednášek a podcastů, návštěvník výstav nebo jenom jako pozorovatel. Fotografie kolem mě krouží už dlouho, ale stabilní a pevné místo získala až v rámci kurzů Školy kreativní fotografie. Nejčastěji fotím pouliční a reportážní fotografie, no ani poezie všedního dne a zátiší mi nejsou cizí.

Zdi Burana
Soubor Zdi Burana vznikl ve snaze zachytit specifické kouzlo a poezii drobných nalezených motivů a fragmentů (povětšinou domácích úklidových prostředků a věcí denní potřeby) umocněných kontrasty a hrou barev vůči pestrobarevným fasádám domků, tak typických právě pro toto město.

KATEŘINA MOCNÁKOVÁ | str. 48
Třetím rokem studuji ITF a věřím, že svět se do hledáčku fotoaparátu vejde.

Interpretace
V obrazech hledáme odjakživa náhražku přímé skutečnosti, která nám sama o sobě nepřipadá tolik magická a přitažlivá. Souvislosti,

kteří nám umožňují pochopit celek, jsou tak o to více zahaleny do vlastní relativity. Svět je vždy barevnější a atraktivnější v rámci své interpretace.

LUCIE MOJŽÍŠOVÁ | str. 44
Lucie Mojžíšová je vystudovaná architektka, ale při studiích potkala foťák. Po ukončení studii si splnila sen a věnuje se focení na plný úvazek. Oblíbeným stylem je street fotka, reportáž a obecně zaznamenávání emocí. Vyhrála první místo Nikonblogu 2022, druhé místo Fotografa roku 2021 (Fotovideo), měla fotografie na výstavě Czech Press Photo a otištěné a umístěné v časopisech (Fotovideo, Digitální fotografie...).

Červená
Jde o soubor streetových fotografií zachycujících krásu okamžiku a barev v souvislosti s jedinečným kontrastem světla a stínů v kombinaci člověka v kulisách města. Člověk ve městě žije, pracuje, identifikuje se s městem, anebo ho dotváří, a každý, kdo zde žije, má možnost svým životem, tím, jak co dělá a jak se obléká, utvářet podobu daného místa.

JAROSLAVA NOVOTNÁ | str. 36
Jarka Novotná je absolventka Školy kreativní fotografie v Praze, výtvarnice, ilustrátorka a autorka několika knih, ve kterých často propojuje fotografie, obrazy a básně haiku. Od roku 2018 žije v Praze. Ve své tvorbě se při fotografování krajiny soustředí na uplatnění jemně surrealistické poetiky. V reportážní tvorbě se zabývá hlavně sociální tematikou.

U maminky
Soubor fotografií představuje vhled

do mamčinina domova, a to díky fragmentům její osoby a běžných předmětů, které ji obklopují. Všudypřítomná barevnost jejího interiéru je kumulována do výřezů, které svým čtvercovým formátem rozehrávají zvláštní barevné pexeso.

EDUARD PALÍŠEK | str. 42
Fotografování je mojí zálibou od dětství. V současné době se mu věnuji velmi intenzivně díky studiu ITF v Opavě. Mám velmi rád street foto a dokumentární fotografie se sociální tematikou. Kromě jiného se věnuji dlouhodobému projektu portrétních fotografií výjimečných osobností.

Metropolis
Barvami hýřící graffiti na zdech podchodů u stanice metra Vltavská spoluvytváří nezaměnitelnou atmosféru tohoto místa, kde se každý den schází skupiny mladých lidí. Systém chodeb, skrytých před zraky běžných chodců, je jako stvořený pro jízdu na skateboardech, kolečkových bruslích nebo koloběžkách. Stejně jako jsou pestré barvy kreseb neznámých umělců na stěnách podchodů, je pestré i věkové a národnostní složení mladých lidí, kteří se zde schází. Soubor zachycuje specifickou atmosféru tohoto magického místa plného barev, dynamiky, emocí a usilovné snahy zdokonalit jezdecké mistrovství.

KAREL PRSKAVEC | str. 45
Fotovzdělání: Rekvalifikační kurz akreditovaný Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy u Mgr. Ing. Miroslava Němečka v letech 2005–2006, Kurz tvůrčí fotografie u Mgr. Ing. Miroslava Němečka v letech 2011

a 2012, Nekonečný kurz fotografie u Mgr. Ing. Miroslava Němečka v roce 2014 až do současnosti. Tvorba: Do roku 2020 byla mým hlavním námětem krajina, ve které jsem nacházel stopy člověka, aniž by byl na snímcích zobrazen. Vyhovovala mi krajina otevřená, ve které jsem překvapivým způsobem nacházel lidský artefakt (na Fotofestivalu vystaveno v roce 2016 pod názvem „Stopy člověka“). Nemožnost cestovat v době covidu mě donutila pečlivěji sledovat své bezprostřední okolí a posunulo můj zájem ke krajině městské a k hledání nových pohledů na ty zdánlivě nejobyčejnější věci.

Místa
Největší dobrodružství nacházím v objevování specifické atmosféry a kouzla u v podstatě banálních situací a scén, kolem kterých denně procházíme bez povšimnutí. V souboru Místa jsem se tedy zaměřil na zachycení běžných všednodenních věcí a míst takovým způsobem, kdy jsem se snažil akcentovat určitý jejich snový či magický rozměr, ve kterém hrají barva, barevné vztahy a kontrasty svou důležitou roli. Nemožnost cestovat v době covidu mě donutila pečlivěji sledovat své bezprostřední okolí, což ve výsledku posunulo můj zájem od fotografování přírody s civilizačními prvky ke krajině městské a k hledání nových pohledů na ty zdánlivě nejobyčejnější věci, místa a situace v mé blízkosti. Takto tedy, postupně a pozvolna, vznikl i zde prezentovaný soubor Místa.

LENKA PUŽMANOVÁ | str. 41
Lenka Pužmanová se věnuje fotografování od středoškolských

let. Po absolvování SUPŠ (obor malba) pokračovala studiem fotografie na ITF. Pracovala jako grafička a fotografka v několika českobudějovických firmách. Od roku 2006 pracuje sama na sebe, věnuje se grafickému designu, sazbě a ilustraci. Její volná tvorba zahrnuje fotografii, malbu a kresbu. Zobrazuje okolní svět utvářený lidskou rukou. Hledá zajímavé vizuálně v nejběžnějších věcech.

Svět je galerie
Barva nejprve stéká a zasychá, pak oprýskává, bledne, odpadává, je přetřena jinou vrstvou, mizí... nová barva vzniká. V městské šedi nalézám malé ostrůvky letitých a náhodných grafik, barevných kompozic a nezamýšlených maleb. Vidím krásná abstraktní díla, která nikdo nekoncepoval. Vznikla si sama pro sebe vrstvením a opadáváním nátěrů, spoluprací času a povětrnostních vlivů.

MARTA REŽOVÁ | str. 17
Marta Režová je studentkou magisterského studia na ITF SU v Opavě. Zaměřuje se převážně na portrét, reportáž a dokumentární fotografii.

Ticho v Tobě
Neustále jsme venku a jen málo uvnitř sebe. Jsme stále s někým, ale přesto sami. Cesta k sobě je ta nejdelší. Když po ní jdeš sám, neznamená to, že jsi osamělý.

KATEŘINA SMID | str. 34
Jsem volná fotografka se zájmem o reportážní a pouliční fotografii. Jsem členkou skupiny Prague Street Photography, která se zaměřuje na

pouliční a dokumentární fotografii. Ta byla založena v roce 2014 s touhou vytvořit v Praze aktivní spolek fotografů, kteří mají společnou vášeň – opakovaně vyrážet do ulic a skrže hledáček fotoaparátu pohlížet na zdánlivě obyčejný svět kolem nás jiným nevšedním či originálním způsobem.

Street in color, Prague
Tento soubor vznikl v letech 2015–2020. Snahou bylo ukázat, že i pražské ulice jsou barevné a že barva do street fotografie neodmyslitelně patří.

EVA STANOVSKÁ | str. 53
Teprve s fotoaparátem v ruce je můj život úplný. Mám ráda čekání na dobré světlo, fotografii a fotografování, rušná města, zářivé barvy i trochu melancholie, mlžné nebe, spadané listí, temné mraky, kocoury, vlaky, dobrý čaj, lehkou dávku kýče, štítové zdi, nadšené fotografie, dobré lidi a spoustu dalších věcí, co patří k životu. Jsem absolventkou Hradecké fotografické konzervatoře pánů Fotografů Josefa Ptáčka a Ivo Gila.

Ten šťastný barevný život
Jdu městem. Veřejným prostorem. Ze všech stran na mě útočí nabídky, pobídky, lákadla, reklamní sdělení. Písmena, obličej, pochutiny, vše v nepřehlédnutelných barvách. Úsměvy, krása, dokonalost a zase dokonalost. Podivné bytosti, umělé květiny. Chaos, na který jsme si zvykli. Možná má i svůj půvab. Stačí se projít ulicemi, hledat a bavit se...

SUPŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ | str. 24
Obor Užité fotografie a média na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti funguje od

roku 1993. Náš obor nově prochází transformací, jako jsou technické i personální změny. Studenti jsou během čtyř let vedeni k tvůrčí samostatnosti, kreativitě a preciznosti. Moderně koncipovaná výuka oboru se soustřeďuje na zvládnutí problematiky digitální a klasické fotografie a prohloubení výtvarného talentu.

SPEKTRUM
Projekt studentů Užité fotografie a média SUPŠ v Uherském Hradišti, seznam autorů: Kalabusová Lucie, Paule Mikoláš, Pochylá Valentýna, Čaňová Leona, Krystenová Nikol, Mikulcová Nikol, Rajsigl Max, Ferdová Lucie, Vrublová Ema, Vojtková Helena, Veletová Viktorie, Březinová Romana, Dušek Martin, Flajzarová Ema, Gajdošková Lucie, Kodrlová Anna

Studenti se dívají na pojetí barvy velmi různorodě. Dostali zadání oborového úkolu na téma „Barva“, kde se měli vyjádřit jakýmkoliv tvůrčím způsobem a napsat krátkou anotaci k projektu. V projektech se zabývají jak formálními, tak obsahovými rovinami.

Objevuje se práce s polaroidy i pohyblivé fotografie. Série obsahují jejich vnitřní introspekce, vzpomínky na rané dětství, formální pojetí barvy i skladbu obrazu, stylizovaný dokument i fotografie zátiší. Multimediální instalace je vytvořena pro konkrétní prostor, kombinací promítaných textů, fotografií, zvukového doprovodu a tištěných fotografií.

TOMÁŠ TROJAN | str. 26
Tomáš Trojan má rád pozorné dívání se na svět, kávu, svobodu a anglický humor. Miluje svoji rodinu a rána,

kdy může spát do deseti. Živí ho práce redaktora strojirenského webu, občasné fotografické zakázky a pravidelná dávka audioknih každý večer. Má čtyřicet a něco let, auto střední třídy a víc objektivů, než potřebuje. Absolvoval jednu školu lesnickou, jednu fotografickou, jednu základní a jednu, kde mu to vůbec nešlo. Bydlí v Kuřimi, což je kousek od Brna, což je kousek od Vídně. Poznáte ho snadno podle srostlého obočí a modré bundy.

Něžné pohlaví průmyslových veletrhů
Průmysl je doménou mužů a nejinak je tomu s průmyslovými veletrhy. Ženy, které na těchto veletrzích potkáte, jsou zřídka ve stejném postavení jako jejich mužští kolegové. Více žen zde hraje roli živých reklam, kávovarů, estetických doplňků nebo zkrátka prostředníků mezi někým a někým jiným („někým“ mužského rodu, samozřejmě). Touto nevyvážeností a nespravedlností jsem mírně pobouřen a hodně pobaven, a právě tak bych chtěl, aby vyznívaly mé fotografie.

GABRIELA TROUSILOVÁ | str. 38
Jsem studentkou Školy kreativní fotografie. Fotografie se věnuji poměrně krátkou dobu a stala se pro mě obrovskou vášní. Fotografování mě stále učí dívat se na svět jiným pohledem, zpomalovat své kroky a zastavovat se v čase. Nejvíce mě baví toulat se ulicemi města a zachycovat příběhy černobíle, pracovat s kontrasty, světlem a stínem. Stále se snažím vzdělávat, nejsem zatím nijak zásadně vyhraněná, a tak stále zkouším i různé jiné žánry jako portrét, městská krajina, makro atd.

Démoni poutě
Když se setmí a padne hluboká tma, ožívají démoni všeho druhu. Není tomu jinak ani v mém souboru. Různé atrakce Matějské poutě, které ve dne nenápadně, nehybně stojí a nevzbuzují žádnou pozornost, v temné noci ožívají a předvádějí velkolepou podívanou a barevné tance. Ale bát se jich nemusíte!

MIROSLAVA TRUSKOVÁ | str. 23
Narodila se a působí v Táboře, kde má i vlastní fotoateliér. Je členkou asociace profesionálních fotografů ČR. Kromě komerční fotografie se věnuje i výtvarné fotografii, u krajinářské fotografie relaxuje. Zkouší i netradiční metody fotografování, kdy může výsledná fotografie připomínat spíše malbu. Poslední 3 roky pracovala také na projektech, které byly reflexí na tvorbu různých umělců. Byli to např. César Manrique, William Turner, který je letos součástí Blatenského fotofestivalu, a letos se chystá na Joana Miró.

Mr. Turner
Výběr ze souboru je věnován britskému malíři J. M. W. Turnerovi. Romantický malíř, předchůdce impresionistů, profesor perspektivy, neskutečný mistr barev a světla. Soubor vzdává hold malíři, ale nesnaží se o jeho kopii. Byl inspirován prostředím, kde Turner působil a tvořil, charakteristickými barvami, které používal. Turner žil v období průmyslové revoluce, překotného vývoje. Nyní cca 200 let poté pozorujeme změny podnebí, oteplování... část série je reakcí na současné změny, jak je autorka pociťuje, jiná část naopak vybízí

k meditaci, kterou v současném hektickém světě potřebujeme. Fotografie, případně části obrazů, vznikaly na místech, jako je Lake District v Anglii, dále v Benátkách, Německu i v Římě. U některých obrazů byla využita technika ICM (záměrný pohyb fotoaparátu) a multiexpozice.

ZDENĚK VAJNER | str. 21
Absolvent ITF v Opavě.

Billa
Interpretace subjektivní barevné reality.

SVATOPLUK VELKOBORSKÝ | str. 52
Ostravák. Potulný anesteziolog na volné noze. Bez výtvarného vzdělání, od roku 2021 student Liberecké školy foto-grafické. Autor dvou dcer s nestabilní hladinou hormonů.

Odvrácená strana krásy
Volání mamí nahradilo ticho. Kačenky zmizely už dávno, Ariel i Barbie mořská panna odplávaly za nimi. Koupelnu zavalily hromady použité kosmetiky, prázdných obalů a sem tam cosi zcela nepochopitelného. Otec někdy uklidil, jindy zvedl hlas a jednou posbíral do krabice, odnesl a vyfotil.

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

VLADIMÍR BIRGUS | Barva v tvorbě studentů Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě

Komentovaná projekce širokého spektra invenčního využití barvy v nových klauzurních, bakalářských, diplomových a disertačních pracích současných studentek a studentů a nedávných absolventek a absolventů Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě.

Více o Vladimíru Birgusovi na str. 3.

JIŘÍ DAVID | Barva v umění

Navečer jsem si dlouho myl ruce od barev, dřel si prsty solvinou, drhnul dlaně tekutým mýdlem, šlo to velmi pomalu, vlastně to nešlo vůbec, rozsvítil jsem si, nebyla to barva, ale krev.

Jiří David je malíř, vizuální umělec a pedagog. Od druhé poloviny 80. let výrazně spoluvytváří podobu i atmosféru českého umění. V roce 1987 byl spoluzakladatelem skupiny Tvrdohlaví. David se od roku 1990 čtyřikrát účastnil Benátského bienále, vystavoval v New Yorku, v roli umělce i kurátora figuroval na Prague Biennale 2 a 3. V polovině 90. let působil jako pedagog na Akademii výtvarných umění v Praze, kde založil ateliér Vizuální komunikace. Téměř 20 let vedl ateliér Intermediální konfrontace na UMPRUM. Nyní vyučuje na Katedře intermédií a digitálních médií na Akademii umění v Bánské Bystrici. Vystavuje pravidelně nejen v České

republice, je zastoupen v mnoha sbírkách u nás i v zahraničí.

ROMAN VONDROUŠ | Barevný svět ve fotografii

Přednáška o tom, co vše ovlivňuje naše barevné vidění a vnímání. Význam a funkce barev, psychologický význam, symbolika, jednotlivá barevná pojetí. Představení významných autorů, kteří ve své fotografické tvorbě uplatňují působení barev a jejich vztahy.

Roman Vondrouš je fotograf, lektor, absolvent Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, v současnosti student doktorského programu na ITF. V roce 2013 získal první cenu v kategorii Sport v prestižní fotografické soutěži World Press Photo a v letech 2016, 2017 a 2021 byl oceněn v jedné z dalších významných světových žurnalistických fotosoutěží Pictures of the Year International. V soutěži Czech Press Photo je držitelem více než dvou desítek ocenění. Od roku 2005 je fotoreportérem ČTK, kde se každodenně věnuje agenturnímu fotozpravodajství. Fotografoval na letních i zimních olympijských hrách: Peking 2008, Vancouver 2010, Soči 2014.

OZVĚNY FOTOJATEK

Fotojatek jsou malý potulný festival, který promítá skvělé fotky na plátna kin. Uvidíte fotosérie od špiček světové i domácí tvůrčí a dokumentární fotografie, a navíc s hudební podmalbou. Zážitek zintenzivní moderování Honzy Flašky balancující mezi odbornou přednáškou a stand up komedií. Výběr fotografických sérií je letos zaměřený na BARVU.

ELIŠKA WALSH

Eliška Walsh je zpěvačka doprovázející se na kytaru. Hudební žánr by se dal popsat jako folk / acoustic. Vydala dvě alba – v roce 2006 vyšlo album s převzatými skladbami About Beautiful Acoustic Sound a v roce 2012 pak album s autorskými skladbami Svým způsobem, které produkoval Američan Steve Walsh. Steve si nakonec Elišku i vzal za ženu a společně se s dětmi přestěhovali do Blatné. V letech 2007 až 2009 byla Eliška vánočním hostem Čechomoru, v roce 2011 předskakovala Pavlu Bobkovi v Blatné a v letech 2012 a 2013 několikrát předskakovala Tomášovi Klusovi na turné Ani si nesedejte.

Vladimír Birgus | Zaostřeno na barvu

Marta Režová | Ticho v Tobě

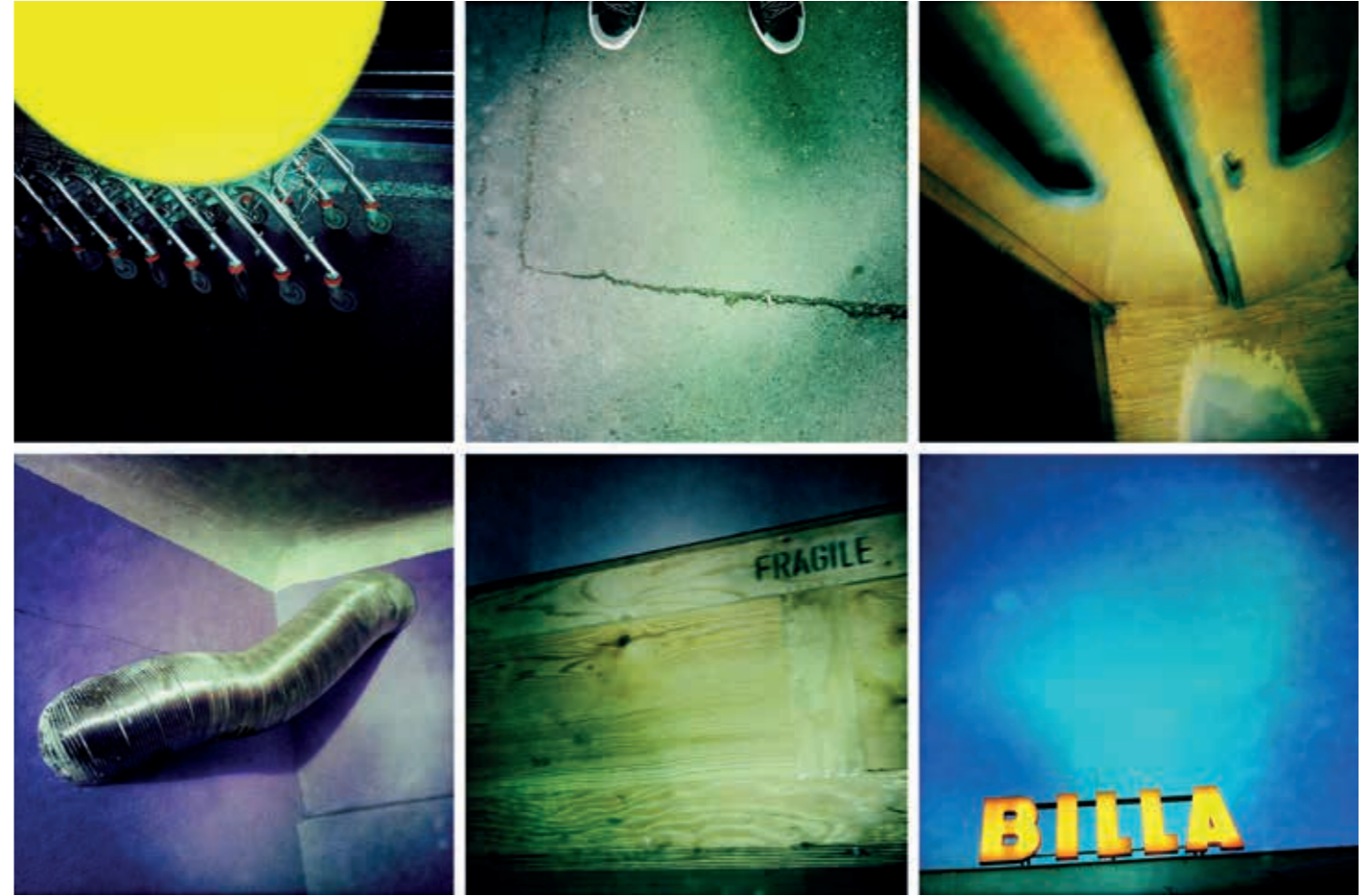
Zuzana Fajmonová | Umění v čase

Pavel Křeček | INSIDE

Pavla Bičíková | Příběhy poštovních schránek v Českém ráji

Zdeněk Vajner | Billa

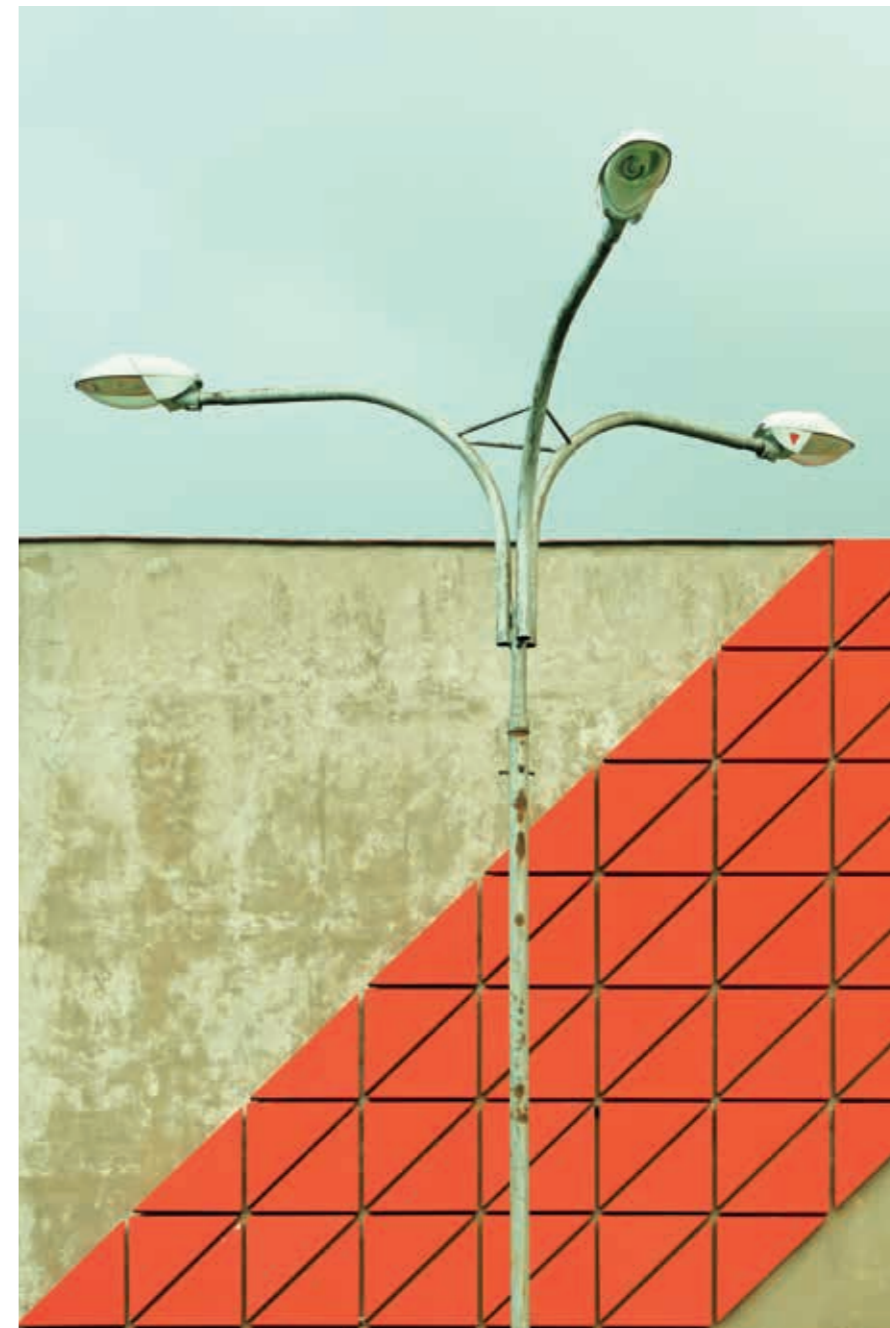
Petra Jeřábková | Rhapsody in blue

Miroslava Trusková | Mr. Turner

SUPŠ Uherské Hradiště, Valentýna Pochylá | SPEKTRUM

Václav Malinský | Tváře města

Tomáš Trojan | Něžné pohlaví průmyslových veletrhů

Václav Podestát | V tichém pulsu

VOŠ Akademie Michael, Michaela Klementová | NAOSTRO

Martin Andrlé | Barevné výjevy z venkovského života

Michal Frýda | Pláže

Veronika Mašlejová | Zdi Burana

Michaela Kročáková | Naděje

Josef Hník | My lidé

Kateřina Smid | Street in color, Prague

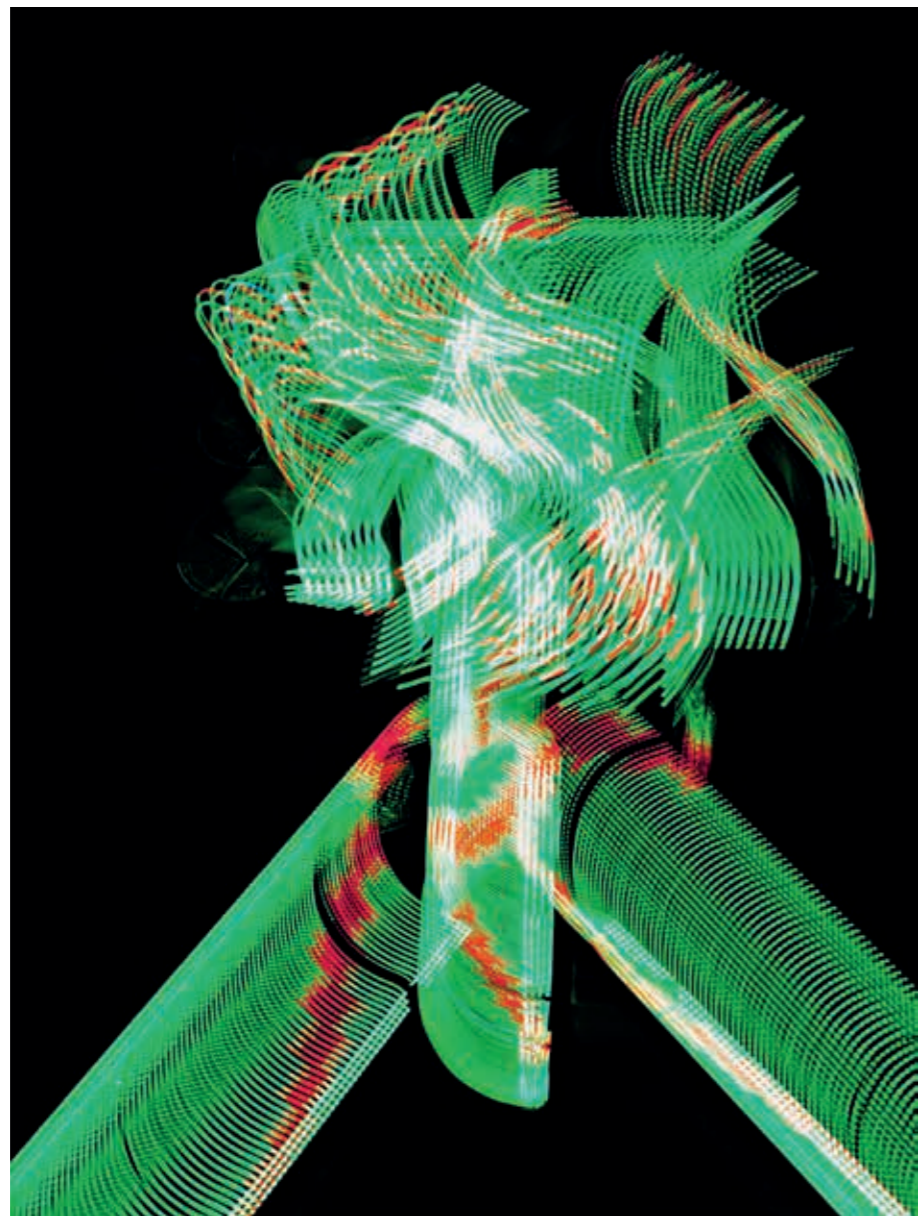
Simona Kala | Planeta Jižní Město

Jaroslava Novotná | U maminky

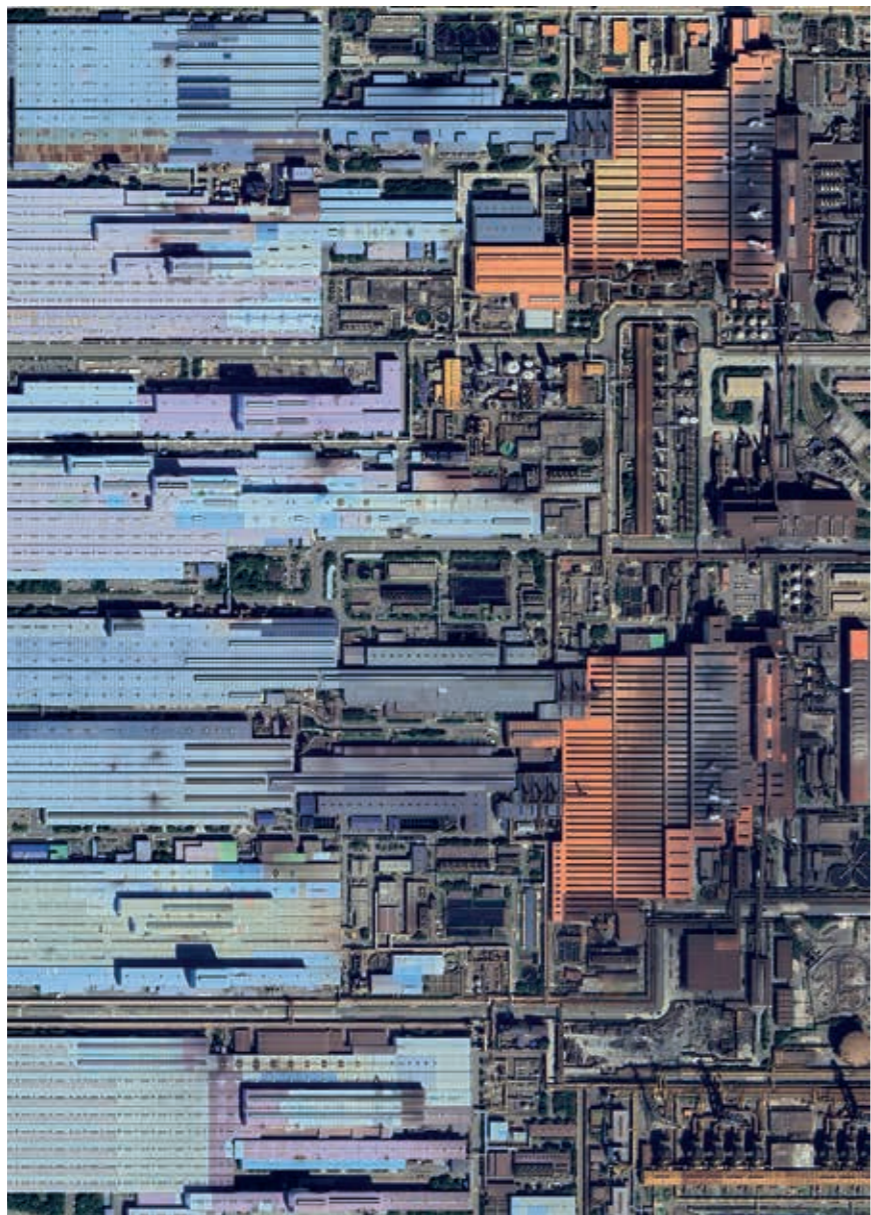
Jindřich Beneš | O hledání barev...

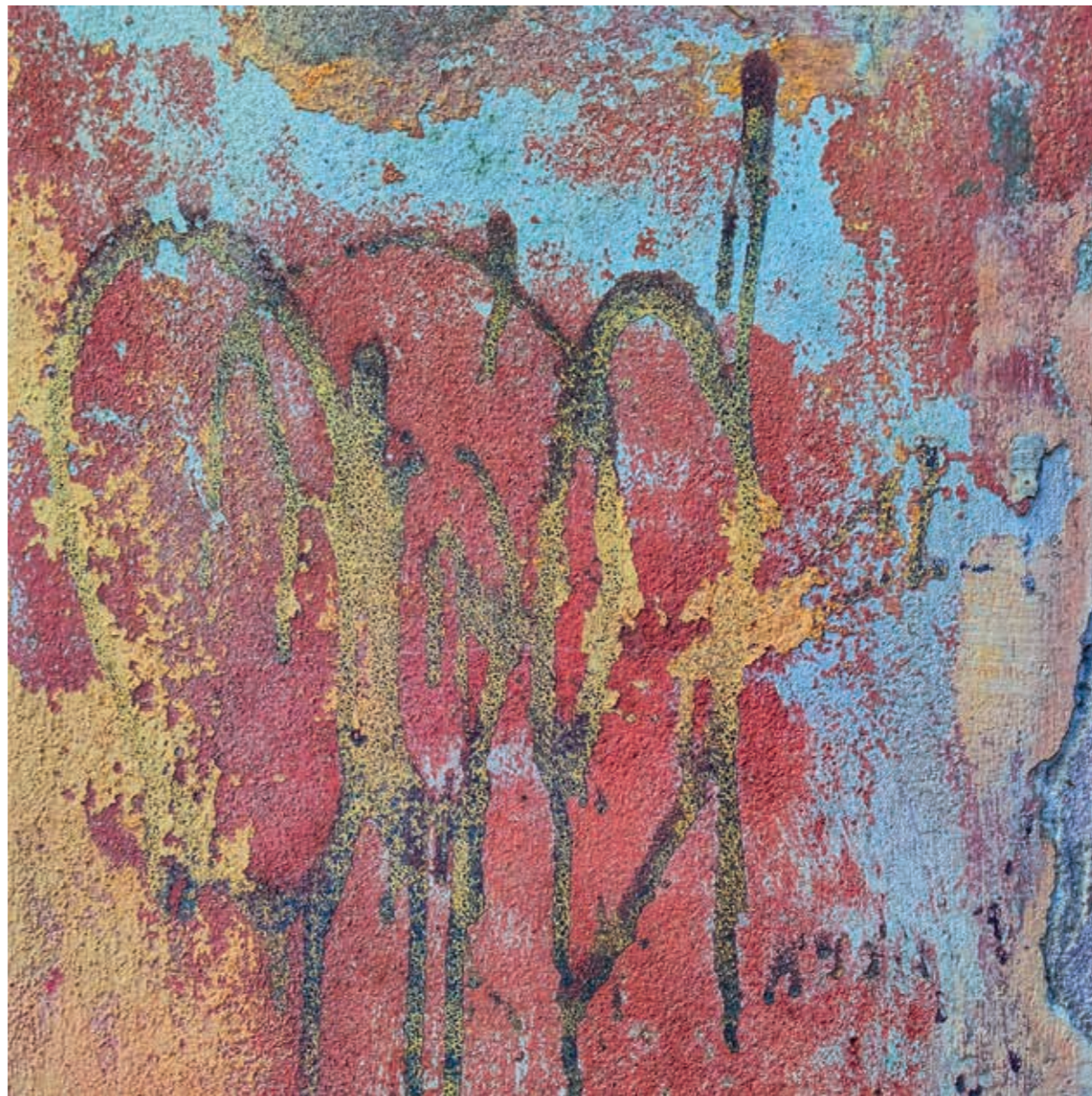
Gabriela Trousilová | Démoni poutě

Vladimír Hudeček | Klepače

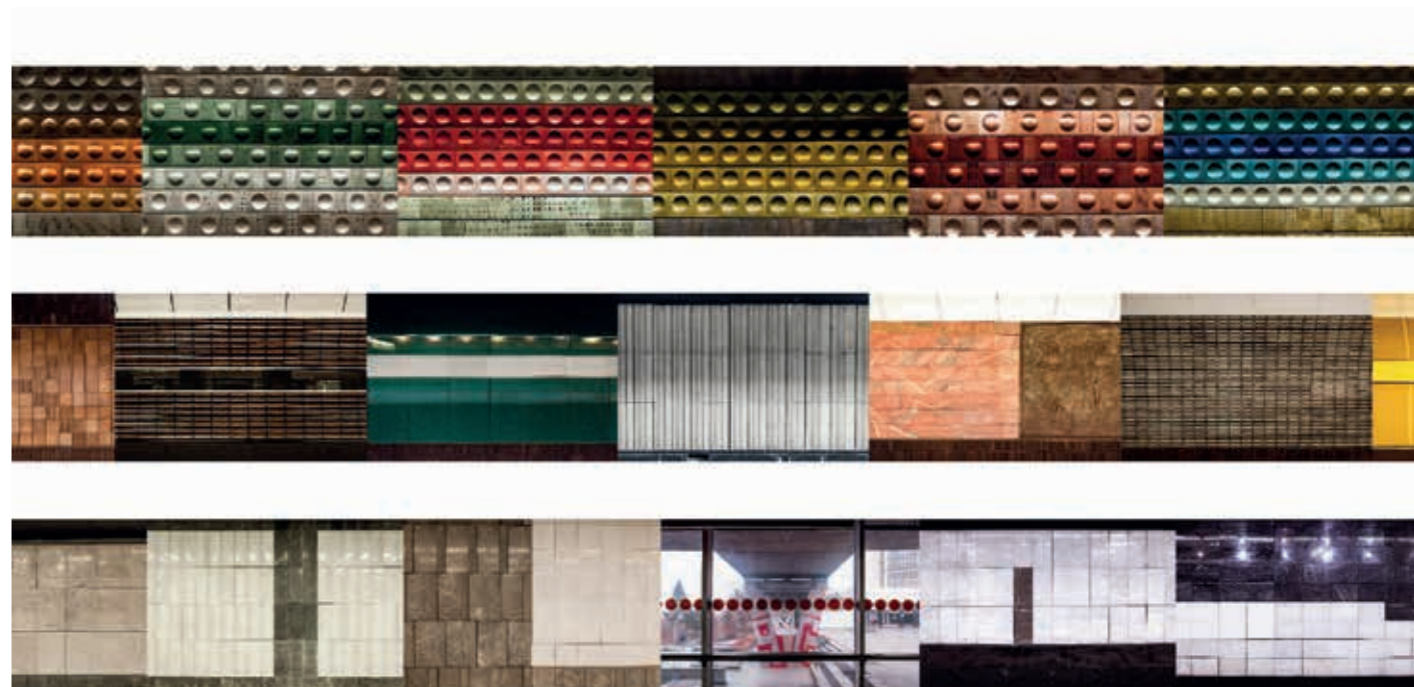
Tomáš Chadim | Skrytá krása logistiky

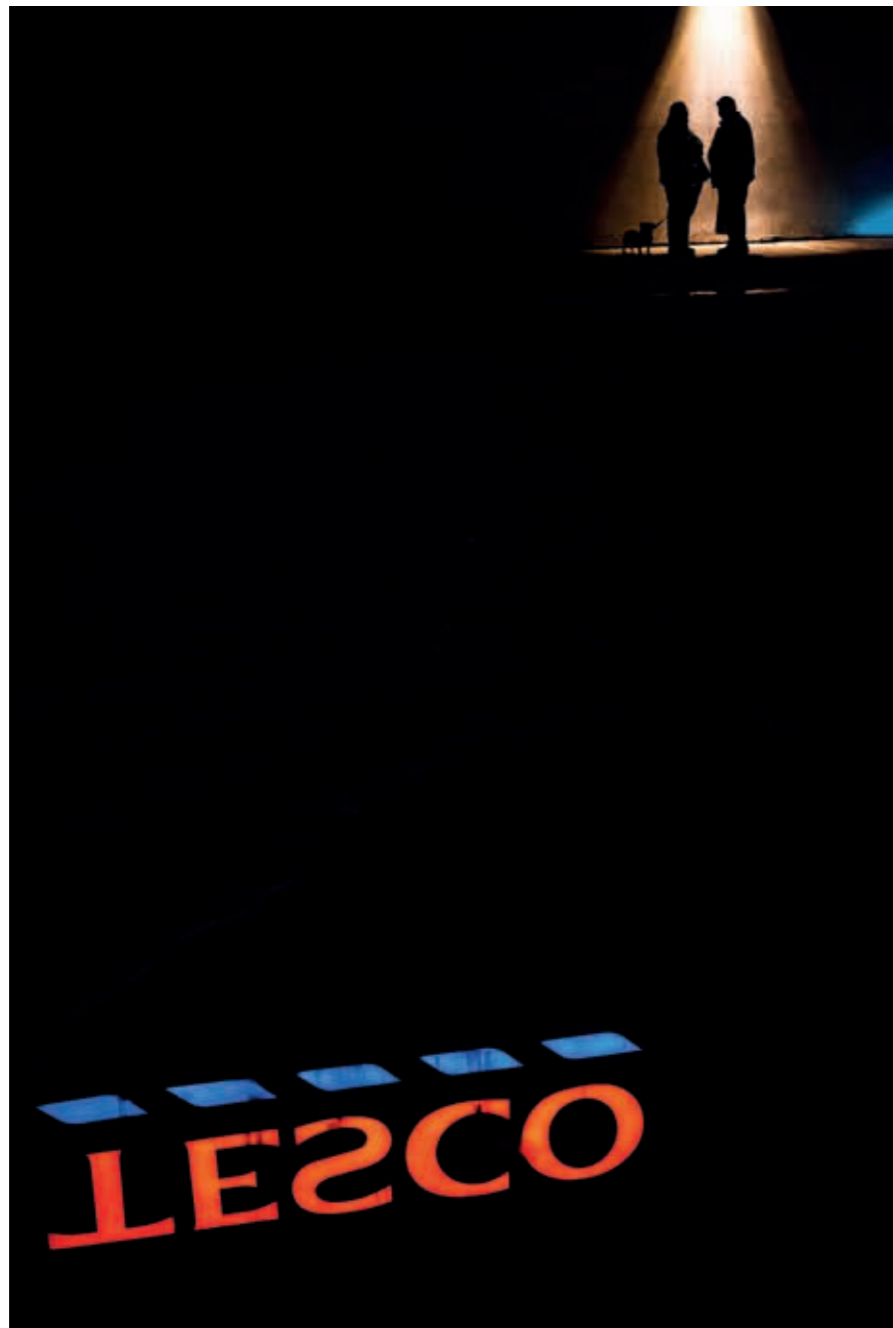
Lenka Pužmanová | Svět je galerie

Eduard Pališek | Metropolis

Elis Kondelíková | abc

Lucie Mojžíšová | Červená

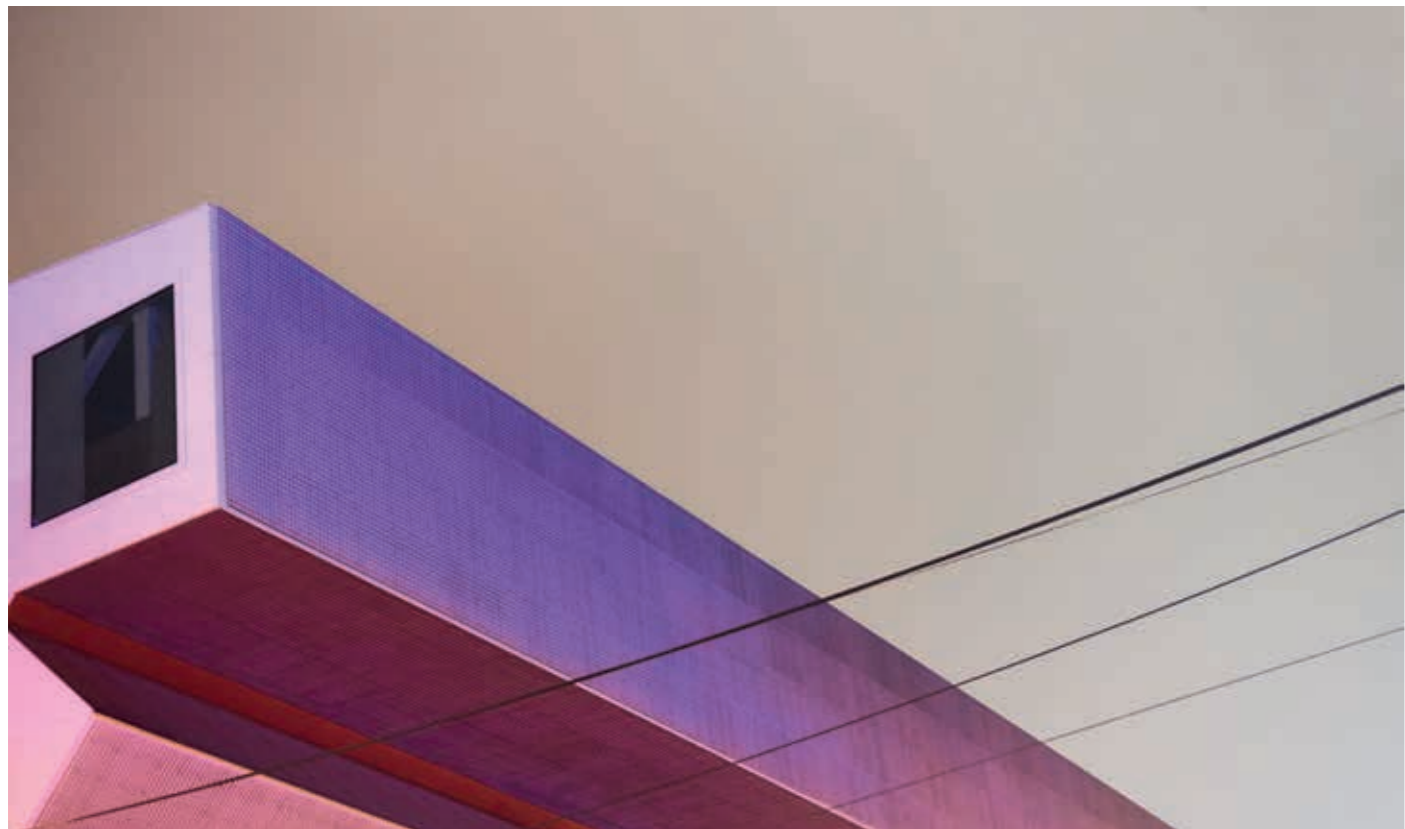
Karel Prskavec | Místa

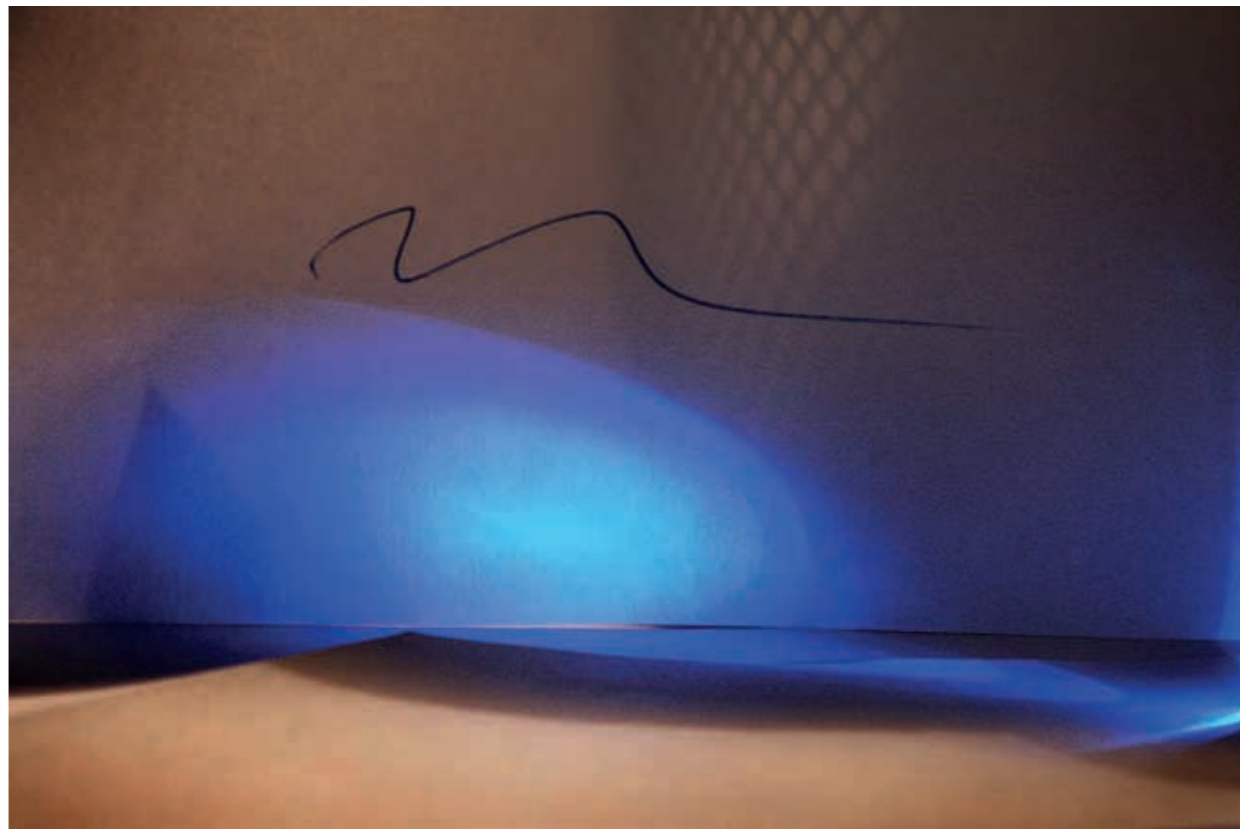
Kamila Berndorffová | Malé hrátky v Bangladéši

Jana Kupčáková | Color street

Kateřina Mocňáková | Interpretace

Vladimír Kozlík | PER UNIVERSUM

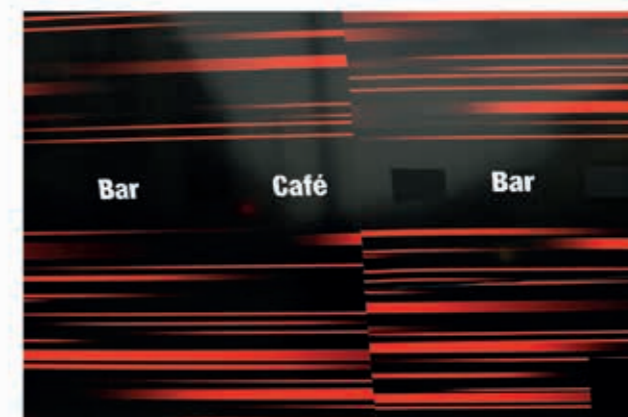
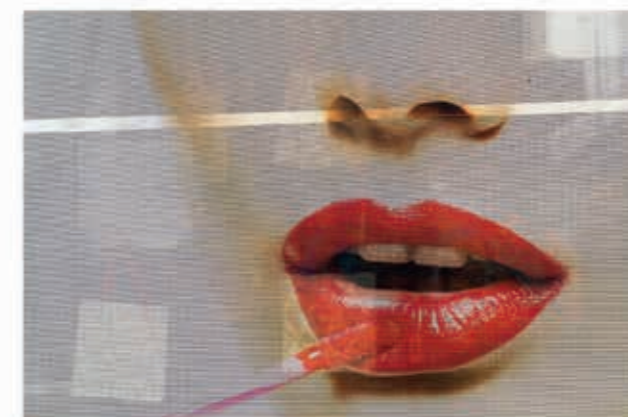
Aleš Jungmann | Ještěd

Jiří Bžoch | Krajina v náručí tmy a barev

Svatopluk Velkoborský | Odvrácená strana krásy

Eva Stanovská | Ten šťastný barevný život

Black & White JH & JH

Černá není barva.	Bílá není barva.
Černá je výslednicí barevného spektra.	Bílá je výslednicí barevného spektra.
Černá pohlcuje světlo všech barev.	Bílá je smíšením světla všech barev.
Na stupnici RGB je černá 0.	Na stupnici RGB je bílá 255.
Černá v přírodě neexistuje.	Bílá v přírodě neexistuje.
Černou vnímají jen naše smysly.	Bílou vnímají jen naše smysly.
Černá je symbolem smrti, ale také elegance.	Bílá je symbolem čistoty, ale také smrti.

Vnímání barev není vlastní
všem živým bytostem.
Homo sapiens je člověk myslící.
Hranice vnímání je nekonečná.

Mozek vnímá gesta.	Mozek vnímá pocity.
Gesto je stručné a jednoznačné.	Pocit je abstraktní a mnohoznačný.
Slova nejsou potřebná.	Slova nejsou potřebná.
Nezáleží na výrazu tváře.	Nezáleží na materii.

Nezáleží ani na barvě.

Jiřina Hankeová, 2012

Pořadatelé Blatenského fotofestivalu

Kulturní Plantáž Blatná děkují

Ivaně a Liborovi Mertlovým, Ivaně Capouškové, P. Rudolfu Huškovi, Vendule Žílové, Honzovi Flaškovi, Kláře Jánské, Policii ČR - Obvodní oddělení Blatná a dalším partnerům a sponzorům.

Plantáž

KAMFO
Blatná

Jihočeský kraj

BLATENSKÉ
LISTY

fotoeshop

Katalog vychází u příležitosti 18. ročníku Blatenského fotofestivalu, který se koná ve dnech 16.–17. září 2023 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotografie na titulní straně: Vladimír Birgus

Texty zpracovány z podkladů dodaných autory

Sestavila: Pavlína Eisenhamerová

Grafické zpracování katalogu: Lenka Pužmanová

Jazyková korektura: Lucie Pokorná

Tisk: Typodesign s.r.o.

Náklad: 150 kusů

Plantáž

